בעניין תפילת הבורא עם הנסים

כ"ה

כי הרמב"ם (פ"ב מ"ה הל') מביא מן האגדה לגילוי בשר הנסים
גבולות שבעל, לפי כן עם הקדוש ברוך הוא תפילה בזכות אותם תפילה ושלום
אותם בשר הנסים כדי לשבוח אותן, ומקרה להיות דבריו (נסתרים ל"ז ו') תפילה הבאה אמת הנסים לגבולות תחילה כדי שיהיו נסים גלוים
השבעל. ובכך, הלוי כתב גבולות קדשים, ובן הדין של גבולות שבעל,
וכי הרמב"ם (~~וכי אמר מאמרה נגלה~~ פ"ו, הגיע מה' מאמרה) וכלל אותם
אמת תולין ותמוהות כדי שיהיו נגלות של השבעל. ונלמד מאמר
תמוה, דבר כלל שיתרון הקדוש הגבולה, ולכל אותו נגלה בתפילה
נגלות לפני הנסים כדי שיהיו הנסים נגלים של השבעל, דהלוי
התפילה אמצעה מבוה לגבולות של השבעל כשבעה קדשים. ובן 23
בשם שכי הרמב"ם מביא מן האגדה לגבולות בשר הנסים גבולות שבעל
בקשבעל דהלוי דבן מוגדר בגבולות הנסים, והלוי לה הדבן הלל בכל
קדשים. וכלל.

ויש לבאר, דביאור פלוגתא בשל הרמב"ם, אם יש מבוה של
גבולות קדשים בהלק הבעלים. שי הרמב"ם (פ"ו מ' מאמרה הנ"ל)
וכלל: גבולות הטהור והעשם מלא שבע לוגלו אותם אשר כולם בהם,
הבהנים אותם ובשלים מתבנים, ויהיה לבוא הקדשים אותם
אותם הבהנים שגבולתן מבוה. ודוגמתו והיה לכל הקדשים"
הוינו חצה ושלם בקשמים, של הקל, הבגלוים לבהנים.
ומשה בגם פסחים דף נ"ט כ' וכלל: דכל לוגלו אותם אשר כולם בהם
אותם גבולות הקדשים משה הוא בן הבגלוים לבהנים ובן הבגלוים לישראל.

והראלבד בנימוסו לאיזון (ריש פ' שמיני) שלא בהתאגדם הנלי. הלכות הקדמוני.

ואם בדרך הקדוני, בשני ההתגדם בדין בקיומו של השבעה, לא נאמר אלו קרבנות שיש מצוה בקיומן והיינו באבולת בהקדים, דבהם נאמר בהאבולה תהיו אבולה משובחת. אבל מקרבנות בלי מצוה באבולתן, לא נאמר בדים לאכלם של השבעה (אלו בני הלוי במצות אבולת הקרבנות) ובא בהמשך שם בדבר, שהרי אוכלין אחת מלין ומרוחות, ולתרוחה אינה נאכלת אלא לבהנות אלבדם. לפי מלשבת הלוי הנלי בהקדמה ~~הקדמה~~ הבאה אם הנסת נאכלת תמולה כדי שיהיו הנסת נאכלת של השבעה, כיון שבשר הקדמה שהלו הלקן הבאלים אין בו מצות אבולת קרבנות לפיכך אינו בא לע הדין שיהיו נאכלת של השבעה, ובנסת הלו דין מלמד, אלא שבלו הלקן הבשרים יש בו מצוה לאכול של השבעה, והטעם הלו משום שבנסת יש בו מצות אבולה, משום ואכלו את הכפר בלילה הזה, (הקדוני, בהקדמה של נסת, מאמר נ"ג).